

[Carl P. Jensen.]

herunder også det store Sovjet, ikke noget at lære danske arbejdere. Hvad har det ærede medlem hr. Alfred Jensens partifæller opnået i så henseende i det store Sovjet? Hvad har lønarbejderne fået i dette mægtige rige, der ejer nogle af verdens rigeste forekomster af råstoffer? Hvad har arbejderne opnået i et land med en højt udviklet teknik, i et land, hvor produktionen har overgået de dristigste målsætninger? Hvor ofte har vi ikke læst om, at dristige målsætninger i de meget omtalte 5 års planer er gennemført på langt kortere tid, på 4 år og endnu kortere, end det oprindeligt var planlagt. Hvad har arbejderne fået til gengæld? Hvad har de fået som deres andel for denne indsats? Hvad har de fået reallønmæssigt? Hvad har de fået på andre områder sammenlignet med arbejderne i Vesteuropa, ja, selv med arbejderne i vort land?

Nu ved vi ganske vist ikke ret meget om det, og det, vi somme tider får at vide, bliver udlagt som fordrejede og løgnagtige kapitalistiske beretninger. Men gennem en forordning, der er udsendt af det sovjet-russiske ministerråd, kommunistpartiets centralkomité og så, nå ja, det centrale fagforeringsråd, ved vi, at fra den 1. januar næste år bliver mindstelønnen for arbejdere og funktionærer, der er beskæftiget direkte ved industrivirksomheder, på byggepladser og i transportvirksomheder, forhøjet til 300-350 rubler om måneden; for andre arbejdere, funktionærer og underordnet hjælpepersonale i byer og bymæssige bebyggelser bliver lønnen forhøjet til mindst 300 rubler og på landet til mindst 270 rubler om måneden. Her kunne vel nok bestræbelser for en zoneudligning være på deres plads!

Vi plejer at få at vide, når en delegation har været i Rusland, og dens medlemmer kommer hjem og fortæller, hvordan det er gået, at gennemsnitslønnen udgør 600—700 rubler pr. måned; jeg er naturligvis opmærksom på, at de lønninger, jeg før nævnte, er mindstelønninger, men jeg har også bemærket, at det i bekendtgørelsen siges, at forhøjelsen af mindstelønningerne angår mange Sovjetmenneskers vitale interesser; altså må mindstelønnen dog finde anvendelse for disse mange Sovjetmennesker.

Måske siger det, jeg her har nævnt om

pengelønnen, ikke noget om reallønnen, d. v. s. lønnens købeevne, men også her er vi i besiddelse af en udmærket dokumentation.

1 kg smør af det allerbilligste koster 14 timers arbejds løn, 1 kg kødpølse 8 timers arbejds løn, 1 kg sukker 5½ times arbejds løn, og et par børnesko af de allerbilligste koster 30 timers arbejds løn. Jeg kunne nævne flere eksempler, men lad disse være nok.

Og hvad så med arbejdstiden? Ja, dér ved vi, at man i en anden forordning af 8. marts 1956 har bestemt, at arbejdstiden fra den 10. marts skulle nedsættes fra 48 til 46 timer om ugen uden lønudligning for akkordarbejde, men med samme løn for tidlønnede arbejdere; det er imidlertid tilføjet i denne forordning, at det er en forudsætning, at lønbudgettet for virksomhederne overholdes, lige så vel som omfanget af produktionen „absolut overholdes“, som det siges i forordningen. Det vil med andre ord sige, at der ikke kommer én mand mere i arbejde, og at lønudligningen for den timelønnede arbejder er betinget af, at han præsterer nøjagtigt det samme, som før arbejdstidsnedsættelsen fandt sted. Hvis det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil acceptere en arbejdstidsnedsættelse på disse vilkår, tror jeg, vi kunne have klaret dette problem her i landet i foråret uden særlig modstand fra arbejdsgiverside.

Måske skal jeg lige føje til, at hvis der skulle være en eller anden ude i landet, som vil drage rigtigheden i tvivl af det, som jeg her har oplyst om forholdene øst for jerntæppet, kan han meget let komme i besiddelse af de kilder, jeg har øst af. Jeg har mine oplysninger fra et tidsskrift, der hedder Fakta om Sovjetunionen, et tidsskrift, som udkommer her i København. Udgifveren af dette tidsskrift er den sovjet-russiske ambassade i København, der naturligvis har udsendt disse oplysninger, fordi de skal offentliggøres, og nu har jeg altså ydet mit beskedne bidrag i så henseende.

Det er i øvrigt betegnende, at det ærede medlem i sin omtale af fagbevægelsen ikke nævner de synspunkter, der blev givet udtryk for i de resolutioner, der i sommerens løb er vedtaget på praktisk taget samtlige afholdte fagforbundskongresser. Mærkeligt er det, fordi jeg ved, at det ærede medlem